

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa W. K. i J. A.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 sierpnia 2008 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 10 października 2007 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od skarżących na rzecz Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Rejonowego w M. 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 10 października 2007 r. oddalił apelację powodów W. K. i J. A. od wyroku Sądu Okręgowego w K.

W opartej na obu podstawach skardze kasacyjnej powodowie wnosili o uchylenie w całości wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, względnie o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie żądanej pozwem kwoty. Wnosili również o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, podnosząc, że jest ona oczywiście uzasadniona, a jej uzasadnienie wynika z istnienia potrzeby wykładni przepisów dotyczących zasad prowadzenia postępowania w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. z 2004 r. Nr 179, poz. 1843).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wymagania konstrukcyjne, dotyczące skargi kasacyjnej, zostały przez ustawodawcę określone w sposób szczególny, odmienny od zwykłych środków zaskarżenia, jak apelacja lub zażalenie. Trzeba zauważyć, że w świetle obowiązujących przepisów kodeksu postępowania cywilnego, postępowanie przed Sądem Najwyższym wykracza już poza kontrolę instancyjną, toczy się odrębnie, po uprawomocnieniu się orzeczenia. Muszą zatem istnieć szczególne powody, dla których ma nastąpić jego wzruszenie.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać: oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie oraz wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany. Są to wymagania konstrukcyjne, bez spełnienia których środek taki nie jest skargą i z tego względu braki te nie podlegają uzupełnieniu.

Wniesiona przez pełnomocnika skarżących skarga kasacyjna nie spełnia wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 pkt 2 i pkt 3 k.p.c.

W skardze przytoczono podstawy kasacyjnej, jednak brak ich uzasadnienia, pomimo tego, że wniesione przez skarżących pismo zawiera część nazwaną „uzasadnieniem”. Nie wystarcza dla spełnienia warunku uzasadnienia podstaw kasacyjnych wskazanie, że nastąpiło naruszenie przytoczonych przepisów we wskazany sposób. Konieczne jest wyjaśnienie, za pomocą argumentacji jurydycznej, na czym to naruszenie polega, co i z jakiego powodu skarżący uważa za pogwałcenie prawa. W istocie cała część pisma, nazwana „uzasadnieniem”, poświęcona jest kwestii długości postępowania w innej sprawie (postępowanie o stwierdzenie zasiedzenia). Poza tym skarżący w tej części pisma wskazali tylko, że złożyli skargę na przewlekłość postępowania, a w sprawie o zasądzenie odszkodowania z tytułu tej przewlekłości Sąd Apelacyjny w postępowaniu odwoławczym naruszył szereg wskazanych przepisów postępowania a także prawa materialnego.

Należy przy tym zaznaczyć, że gdy chodzi o podstawę naruszenia prawa materialnego, skarżący nie wskazali nawet na konkretny przepis, podając tylko, że dotyczy to ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w związku z art. 417 k.c. Tymczasem, jak podkreślał wielokrotnie Sąd Najwyższy, niezbędne jest

uzasadnienie podstawy przez wskazanie, które przepisy (oznaczone numerem artykułu, paragrafu, ustępu) zostały naruszone, na czym to naruszenie polegało, a gdy chodzi o podstawę naruszenia przepisów natury procesowej - także wpływu zarzucanych wadliwości na treść kwestionowanego wyroku (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2002 r., I CKN 960/00, nie publ., postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1997 r., III CKN 13/97 - OSNC 1997, nr 8, poz. 114, z dnia 10 lutego 1997 r., I CKN 57/96 - OSNC 1997, nr 6-7, poz. 82 i z dnia 16 października 1997 r., II CKN 404/97 - OSNC 1998, nr 4, poz. 59).

W skardze brak jakichkolwiek wywodów dotyczących właściwej interpretacji przepisów wskazanej wyżej ustawy. Brak także takich wywodów w odniesieniu do przepisów postępowania. W tym miejscu trzeba zauważyć i to, że już w orzeczeniu z 21 grudnia 1934 r. (C III 321/34, Zb.Orz. 1935, nr VII, poz. 275) Sąd Najwyższy stwierdził, że ogólnikowe zarzuty naruszenia przepisów ustawy materialnej lub pogwałcenie istotnych przepisów postępowania i odsyłanie do pism procesowych, w szczególności zarzuty, jakoby sąd drugiej instancji nie uwzględnił wszystkich twierdzeń i dowodów podanych przez stronę skarżącą w pismach procesowych i wyroku nie oparł na całokształcie postępowania przed sądami obu instancji są niedopuszczalne i nie mogą być rozważane przez Sąd Najwyższy. Ta linia orzecznicza kontynuowana jest po 1 lipca 1996 r.

Brak uzasadnienia podstaw kasacyjnych w sposób odpowiadający wymogom art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. powoduje konieczność odrzucenia skargi. Nie podlega w tej sytuacji badaniu zarzut naruszenia art. 379 pkt 4 i 5 k.p.c.

Już tylko marginalnie należy zauważyć, że jedną z cech kreatywnych skargi kasacyjnej jest obowiązek sformułowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z jego uzasadnieniem (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Pełnomocnik skarżących co prawda sformułował wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, powołując się przy tym na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona, jednakże twierdzenia tego nie poparł żadną argumentacją prawną, a jedynie wskazał, że jej uzasadnienie wynika z potrzeby wykładni przepisów, w istocie zatem powoływał się na inną przyczynę uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania, której zresztą również nie uzasadnił.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną.